

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Pavlíny Vrkočové v právní věci žalobkyně: **městská část Praha - Klánovice**, se sídlem U Besedy 300, Praha 9, zast. JUDr. Davidem Černým, advokátem, se sídlem Nad Šutkou 1811/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2017, č. j. 11 A 68/2015 - 62,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Davida Černého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Magistrát hlavního města Prahy, Odbor životního prostředí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 18. 11. 2014, č. j. MHMP-1378502/2014/OZP-II/R-273/Ro, výrokem I, rozhodl tak, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, tím, že v rozporu s § 8 odst. 4 tohoto zákona jako vlastníka kanalizace vyslovila na základě usnesení č. 13/2010 zastupitelstva městské části Praha – Klánovice ze dne 7. 6. 2010 přípisem ze dne 30. 6. 2010 nesouhlas s napojením navrhovaných 16 rodinných domů na klánovickou kanalizační síť. Podle výroku II se žalobkyně nedopustila správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, jelikož nebylo prokázáno, že v rozporu s § 8 odst. 5 tohoto zákona vyslovila přípisem ze dne 30. 6. 2010 nesouhlas s připojením navrhovaných 8 rodinných domů na klánovickou vodovodní a kanalizační síť. Podle výroku III se žalobkyně nedopustila spáchání

správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, jelikož nebylo prokázáno, že v rozporu s § 8 odst. 4 tohoto zákona jako vlastník vodovodu a kanalizace vyslovila dne 25. 4. 2012 nesouhlas s napojením navrhovaných 16 rodinných domů na klánovickou vodovodní a kanalizační síť. Výrokem IV bylo pak rozhodnuto tak, že žalobkyně se dopustila správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, tím, že v rozporu s § 8 odst. 5 uvedeného zákona vyslovila přípisem ze dne 25. 4. 2012 nesouhlas s připojením 8 rodinných domů na stávající klánovickou vodovodní a kanalizační síť. Za uvedené správní delikty byla žalobkyni uložena podle § 33 odst. 9 písm. d) zákona o vodovodech a kanalizacích pokuta ve výši 100.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2015, č. j. 87370/2014-MZE-15111, změnil výroky II a III rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) porušením § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, když vyslovila na základě usnesení č. 13/2010 zastupitelstva městské části Praha – Klánovice a přípisem ze dne 30. 6. 2010 nesouhlas s připojením navrhovaných 8 rodinných domů (změna výroku II) a dále, že městská část Praha – Klánovice se dopustila správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť bylo prokázáno, že v rozporu s § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích vyslovila dne 25. 4. 2012 nesouhlas s napojením navrhovaných 16 rodinných domků na klánovickou vodovodní a kanalizační síť. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

[3] Městský soud v Praze rozsudkem uvedeným v záhlaví rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud shledal, že přípisem ze dne 30. 6. 2010 odvolala žalobkyně souhlas ze dne 9. 2. 2009. Z obsahu tohoto souhlasu je zřejmé, že žalobkyně souhlasila s napojením 16 rodinných domů na kanalizační řad. Podle městského soudu lze souhlasit se správními orgány, že tímto jednáním se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích, a to porušením § 8 odst. 4 tohoto zákona, neboť tímto úkonem žalobkyně odvolala souhlas s napojením navrhovaných rodinných domků, aniž by argumentovala technickými či kapacitními možnostmi, přičemž je zřejmé, že k odvolání souhlasu došlo pro tvrzené problémy s rozsahem místní silniční komunikace. Tímto úkonem však žalobkyně nemohla porušit § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, tedy dopustit se správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) tohoto zákona, a to již proto, že přípisem ze dne 9. 2. 2009 nebyl dán souhlas s připojením ke kanalizaci. Odvolání souhlasu ze dne 9. 2. 2009 tedy nebylo vyjádřením nesouhlasu s připojením, protože souhlas ze dne 9. 2. 2009 otázku připojení vůbec neřešil. Spáchání správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích úkonem ze dne 30. 6. 2010 tedy nebylo prokázáno.

[4] Pokud jde o úkon žalobkyně ze dne 25. 4. 2012, tj. nesouhlas s připojením 16 rodinných domů, je zřejmé, že žalobkyně nesouhlasila s připojením uvedených rodinných domů na klánovickou vodovodní a kanalizační síť, aniž by svůj nesouhlas relevantním způsobem odůvodnila. Tímto jednáním porušila § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích a dopustila se správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích. Nelze však učinit závěr o tom, že se tímto úkonem dopustila také správního deliktu podle § 33 odst. 2 písm. f), tedy porušení § 8 odst. 4 uvedeného zákona, jak bylo rozhodnuto výrokem III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve znění rozhodnutí žalovaného, jelikož nesouhlas ze dne 25. 4. 2012, se napojení na stávající kanalizační a vodovodní síť netýkal.

pokračování

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel předně namítá, že se spáchání skutků přičítaných žalobkyni věnoval v odůvodnění svého rozhodnutí velmi podrobně stran toho, s čím žalobkyně vyslovila souhlas, případně s čím vzala souhlas zpět. Městský soud se však s těmito úvahami nevypořádal, a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[6] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že zpětvzetí souhlasu obsažené v přípisu ze dne 30. 6. 2010, č. j. MCPKL 01624/2010, se týkalo pouze napojení na vodovodní a kanalizační síť podle § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích. Tento přípis byl potvrzen také přípisem ze dne 15. 12. 2010, č. j. MCPKL 02815/2010, přičemž v obou přípisech je výslovně uvedeno, že se berou zpět veškeré předchozí souhlasy vydané žalobkyní s umístěním jmenovaných a dalších souvisejících staveb, přičemž výše jsou jmenovány jak vodovodní a kanalizační přípojky (tedy „připojení“), tak vodovodní a kanalizační řady (tedy „napojení“). Stejný obsah pak má řada dalších dokumentů žalobkyně obsažených ve spise, které obsahují nesouhlas jak s individuálním propojením jednotlivých domů, tak s budováním a propojováním případných samostatných řadů. Proto má stěžovatel za to, že výklad dokumentu ze dne 30. 6. 2010, č. j. MCPKL 01624/2010, provedený městským soudem je nesprávný. Oba úkony žalobkyně (ze dne 30. 6. 2010, č. j. MCPKL 01624/2010, a ze dne 15. 12. 2010, č. j. MCPKL 02815/2010) představovaly a byly míněny jako neudělení souhlasu jak s připojením domovních přípojek, tak s napojením řadů. Městský soud při posuzování jednotlivých skutkových podstat vycházel ze slov popisujících činnost (napojování, resp. připojování), avšak nepřihlížel k předmětu, kterého se má uvedená činnost týkat, tedy toho, zda se týká vodovodních nebo kanalizačních řadů, nebo zda se týká domovních přípojek.

[7] Žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že se s rozsudkem městského soudu ztotožňuje. Městský soud se rozhodnutím žalovaného zabýval velmi podrobně a žalobkyně nesouhlasí s námitkou, že nepřihlížel k objektům (kanalizační přípojky, resp. stoky), kterých se měly souhlasy týkat. S ohledem na to navrhuje žalobkyně kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen zaměstnancem s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[11] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů však nezakládá skutečnost, že se městský soud v rozsudku nezabývá určitou částí argumentace uplatněné žalovaným správním orgánem. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), z jejichž rámce soudy ve správním soudnictví obecně nejsou oprávněny vykročit. Výjimkou jsou závažné vady napadeného rozhodnutí jako je nicotnost či nepřezkoumatelnost, popřípadě některé další těžké vady řízení před správním orgánem, které jsou takového charakteru, že jejich existence brání možnosti přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uplatněných (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 157/2004 - 70). Žádné takové vady však v řízení nevyšly najevo. Městský soud se podrobně zabýval všemi žalobními body, přičemž z napadeného rozsudku je zřejmé, jaké důvody jej vedly ke zrušení rozhodnutí stěžovatele. Rozsudek proto není možné považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a tato námitka není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, podle níž městský soud nesprávně posoudil otázku zpětvzetí souhlasu obsaženého ve sdělení ze dne 30. 6. 2010, č. j. MCPKL 01624/2010, potvrzeném přípisem č. j. MCPKL 02815/2010 ze dne 15. 12. 2010. Městský soud shledal, že tímto přípisem došlo pouze ke zpětvzetí souhlasu s napojením na vodovod a kanalizaci ve smyslu § 8 odst. 4 o vodovodech a kanalizacích. Podle stěžovatele však došlo také ke zpětvzetí souhlasu s připojením na vodovod a kanalizaci, čímž měla žalobkyně porušit také § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích.

[13] Podle § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích: *„Vlastníci vodovodů nebo kanalizací, jakož i vlastníci vodovodních řadů, vodárenských objektů, kanalizačních stok a kanalizačních objektů provozně souvisejících, jsou povinni umožnit napojení vodovodu nebo kanalizace jiného vlastníka, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti. Současně uzavřou vlastníci těchto vodovodů a kanalizací písemnou dohodu podle odstavce 3. Možnost napojení k zabezpečení dodávek pitné vody nebo odvádění odpadních vod nesmí být podmiňována vyžadováním finančních nebo jiných plnění. Náklady na realizaci napojení vodovodu nebo kanalizace hraď vlastníci, jemuž je umožněno napojení vodovodu nebo kanalizace.“*

[14] Podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích: *„Vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení. Připojení vodovodní nebo kanalizační přípojky a uzavření smlouvy o dodávce pitné vody nebo odvádění i čištění odpadních vod nesmí být podmiňovány vyžadováním finančních nebo jiných plnění. Náklady na realizaci vodovodní přípojky na vodovod nebo kanalizační přípojky na kanalizaci hraď osoba, které je umožněno připojení. Materiál na odbočení přípojek a uzavěr vodovodní přípojky hraď vlastník vodovodu nebo kanalizace.“*

[15] „Napojení“ podle § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích spočívá v napojení vodovodu nebo kanalizace jednoho vlastníka, na vodovod, kanalizaci nebo jiný vyjmenovaný objekt vlastníka druhého. „Připojení“ podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích potom spočívá v připojení na vodovod nebo kanalizaci jiného vlastníka prostřednictvím přípojky ve smyslu § 3 zákona o vodovodech a kanalizacích.

[16] Podle § 3 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích je vodovodní přípojka *„samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od odbočení z vodovodního řadu k vodoměru, a není-li vodoměr, pak k vnitřnímu uzavěru připojeného pozemku nebo stavby.“* Obdobně, podle § 3 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích je kanalizační přípojka *„samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od vyústění vnitřní kanalizace stavby nebo odvodnění pozemku k zaústění do stokové sítě.“* Vodovodní a kanalizační přípojky jakožto stavby podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 10 zákona č. 183/2006 Sb.,

pokračování

o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nevyžadují stavební povolení ani ohlášení. K jejich zřízení postačí za podmínek § 96 stavebního zákona územní souhlas, přičemž k žádosti o vydání územního souhlasu je nutné předložit také doklady vyjmenované v § 96 odst. 3 stavebního zákona.

[17] V přípisu ze dne 30. 6. 2010 žalobkyně společnosti UMB Klánovice, s. r. o. (investorovi) oznámila, že podle usnesení zastupitelstva č. 13/2010 ruší všechna dříve vydaná stanoviska k předmětné výstavbě. Podle uvedeného usnesení se jedná o stanoviska vyjádřená v dopise ze dne 23. 11. 2009, č. j. MCPKL 02375/2009, a dopise ze dne 9. 2. 2009, č. j. MCPKL 00311/2009. Podle vyjádření ze dne 9. 2. 2009 žalobkyně souhlasí s napojením výstavby 16 RD na kanalizační řád v Klánovicích a souvisejícím uložením inženýrských sítí, přičemž tento souhlas je vydaný pouze pro územní řízení. Podle dopisu ze dne 23. 11. 2010 žalobkyně bez bližší specifikace souhlasí s umístěním inženýrských sítí.

[18] V posuzovaném případě je podstatný kontext předmětných sdělení. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích je třeba posuzovat ve vztahu ke konkrétnímu záměru, kterého se porušení povinnosti podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích týká. Obě výše uvedená vyjádření se týkají projektové dokumentace záměru výstavby rodinných domů v Městské části Praha – Klánovice pro potřeby vydání územního rozhodnutí. Součástí správního spisu jsou výkresy „F.1.1 Koordinační situace inženýrských sítí“ z března 2009 a „F.1.1 Koordinační situace“ z ledna 2010, které obsahují návrh napojení nových vodovodních a kanalizačních sítí v dotčené oblasti na stávající řady i připojení 8 z 16 nových domů na stávající vodovodní a kanalizační sítě.

[19] Potud by bylo možno přisvědčit stěžovateli, který v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 6 uvádí, že „podle přiložené koordinační situace inženýrských sítí z března 2009 a z ledna 2010 se jedná o napojení nového vodovodního řádu a kanalizační stoky pro ulici V R. na stávající sítě v ulici S. [myšleno S., pozn. NSS] a připojení 8 RD na stávající sítě v ulici R.“ Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že ve správním spise je založena tato dokumentace přiložená k žádosti investora, která byla původně odsouhlasena žalobkyní dne 9. 2. 2009 a tento souhlas byl zrušen předmětným přípisem žalobkyně ze dne 30. 6. 2010. Z této dokumentace vyplývá zjištění citované výše. Toto zjištění je ovšem v rozporu s výrokem I rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeného stěžovatelem, podle kterého žalobkyně vyslovila „nesouhlas s napojením navrhovaných 16 RD na klánovickou kanalizační síť v ulici V R.“. Nesouhlas s „napojením“ se totiž týkal pouze nové kanalizační stoky v ulici V R., na kterou mělo být připojeno pouze 8 rodinných domů, zatímco 8 rodinných domů v ulici R. mělo být „připojeno“ na stávající stoku tamtéž.

[20] Dále však stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí dovozuje, že následně mělo dojít v důsledku odvolání souhlasu ke změně projektu spočívající ve zdvojení „řadů“ (myšleno zřejmě i kanalizačních stok) v ulici R. Toto zjištění však nelze na základě dokumentů založených ve spise nijak ověřit. V některých dokumentech se navíc mluví o „areálových přípojkách“, aniž by bylo zřejmé, co tím je konkrétně míněno a zda investor žalobkyni žádal i o připojení těchto areálových přípojek. I pokud by ovšem zjištění o zdvojení vodovodních řadů a kanalizačních stok v ulici R. v upraveném projektu po roce 2010 bylo správné, bylo by opět těžko slučitelné se závěrem učiněným ve výroku IV rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který stěžovatel potvrdil, o tom, že žalobkyně dalším úkonem z 25. 4. 2012 vyslovila nesouhlas s „připojením“ navrhovaných 8 RD na stávající vodovodní a kanalizační síť v ul. R.

[21] Ostatně i výroková část rozhodnutí správních orgánů (po změně provedené rozhodnutím stěžovatele) je zřejmě ve vzájemném rozporu, protože žalobkyně se stěžila mohla dopustit zároveň „nepřipojení“ osmi domů v ulici R. na stávající vodovodní a kanalizační síť v této ulici (výrok IV) a zároveň „nenapojení“ všech 16 domů na vodovodní a kanalizační síť (výrok III), neboť žalobkyně se nemohla dopustit vůči stejné části projektu „nenapojení“ i „nepřipojení“. Obdobný rozpor je mezi výroky I a II rozhodnutí správních orgánů ve vztahu ke sdělení žalobkyně ze dne 30. 6. 2010.

[22] Úkolem správních orgánů ve správním řízení je podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To platí zejména v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt zahajovaném z úřední povinnosti, jako jedné ze základních forem správního trestání (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132). Pokud v řízení nebylo postaveno na jisto, že investor žádal o vydání souhlasu s připojením k vodovodu nebo kanalizaci ve smyslu § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, resp. k jakému konkrétnímu záměru (včetně dokumentace související s takovou žádostí) se žalobkyně připsy ze dne 30. 6. 2010 a 25. 4. 2012 vyjadřovala, není možné ověřit, jakého konkrétního deliktu se žalobkyně předmětným jednáním dopustila.

[23] Pokud stěžovatel poukazuje na vyjádření žalobkyně ze dne 15. 12. 2010, č. j. MCPKL 02815/2010, toto vyjádření nebylo v předmětném výroku rozhodnutí stěžovatele (ani správního orgánu prvního stupně) označeno jako jednání, kterým se měla žalobkyně dopustit porušení povinnosti podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích. Ani z něho nelze ověřit, v čem konkrétně spočívalo jednání žalobkyně, které správní orgány trestají. Výše uvedené rozpory ve výrokové části rozhodnutí správních orgánů rovněž nelze tímto vyjádřením odstranit.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud správně zrušil rozhodnutí stěžovatele s tím, že stěžovatel nesprávně aplikoval pojem „připojení“ a „napojení“ na vodovodní a kanalizační síť, byť závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku musí Nejvyšší správní soud korigovat. V dalším řízení stěžovatel spolehlivě zjistí, k jakému konkrétnímu požadavku investora se žalobkyně v obou přípisech vyjadřovala, a posoudí, zda a v jakém konkrétním rozsahu se jednalo o odmítnutí připojit přípojky na stávající vodovod, resp. kanalizaci, a zda a v jakém rozsahu se jednalo o odmítnutí napojit vodovod (kanalizaci) investora na vodovod (kanalizaci) ve vlastnictví žalobkyně. Na základě těchto zjištění pak formuluje výrok rozhodnutí tak, aby vyhovoval požadavkům zákona a soudní judikatury na výrok rozhodnutí správního orgánu o deliktu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[26] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. mu tak nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, která byla v řízení procesně úspěšná, vznikly náklady spojené se zastoupením advokátem (§ 35 odst. 2 s. ř. s.), spočívající v jednom úkonu právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti). Náklady tedy činí částka 3.100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve spojení s § 35 odst. 2 věta druhá s. ř. s.] a částka 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 3.400 Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Odměna se proto zvyšuje o tuto daň

pokračování

na částku 4.114 Kč. Stěžovateli bylo s ohledem na výše uvedené uloženo zaplatit žalobkyni tuto částku na náhradě nákladů řízení v přiměřené lhůtě k rukám jeho zástupce JUDr. Davida Černého.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu